

Sviatok Sv. Rodiny

31. 12. 2023

Lk 2, 22 – 40

Milé sestry a bratia v Kristovi

Evanjelium dnes hovorí o užasnutých Ježišových rodičoch: Márii a Jozefovi – ktorých prenikol úžas, keď počúvali, čo hovorí Simeon o ich dieťati, o Ježišovi. Tento úžas, údiv bol na mieste – veď do chrámu priniesli svojho syna, ktorý bol zároveň božím Synom. Asi si v duchu povieme, že nás sa to netýka, my takýto dôvod na úžas nemáme. Žijeme len svoje obyčajné životy: obyčajní rodičia, obyčajné deti. Alebo ja som len obyčajný duchovný otec s obyčajnými farníkmi. Tu nikto neprednáša Bohu chváloreči, neďakuje za to, čo videl a počul ako Simeon v dnešnom evanjeliu.

Ale situácia Márie a Jozefa bola v niečom tiež obyčajná a napriek tomu v nej dokázali vidieť a počuť Boha - boží hlas. Mali nasmerované srdcia a mysle na to, čo prekonávalo obyčajnosť, vedeli v situáciách svojho života – na rozdiel od nás - vnímať aj Boha. Mária a Jozef nás môžu podnetiť, aby sme aj my v živote samotnom vnímali stopy Boha, jeho hlas, ktorým sa nám prihovára. Nachádzali s jeho pomocou silu, ktorá náš život posúva dopredu. Aby sme mohli robiť náš život i život okolo nás lepším.

Nečakajme, že spása, záchrana života príde do nášho života nejaké výnimočne, slávnostne – že Boh automaticky spoza kulís všetko zariadi namiesto nás. Nie - on nás chce cez tie obyčajné situácie osloviť, naštartovať, ale mnohé potom už musíme urobiť my sami. Našou chybou je, že vždy čakáme, že všetko spraví niekto za nás. Boh, veda, pokrok, politika. Očakávame, že nejaké sily urobia náš život lepším. Dnešný sviatok sv. Rodiny nám pripomína poctivú prácu, námahu, ktorou sa my máme pričiniť o lepší svet.

Musíme sa pýtať, čo môžem urobiť ja sám. Pre zdravšie vzťahy, pre zdravšie životné prostredie, zdravšie vzťahy, aj pre zdravšie rodiny. Veď rodiny dnes prežívajú krízu, mnohé sa rozpadajú, ľudia v nich nenachádzajú naplnenie. Psychológovia pripomínajú, že ak v tradičnej roľníckej rodine kedysi otec predstavoval pre deti, pre ďalšiu generáciu pól práce a povinností, ktoré sa bolo treba naučiť vykonávať, dnes s rozpadom tradičného modelu roľníckej rodiny sa to stratilo. Ak kedysi mladí ľudia na rozdiel od dneška dozrievali už vo veku 18 rokov, dnes kvôli zmenám v organizácii práce i celého života tento prirodzený príklad otca zmizol. Dnes aj otcovstvo samotné sa stáva niečím nie žiadúcim, čo sa odkladá na neskorší vek. Hlavným cieľom sa stalo mať sa dobre, stal sa konzum – inak povedané prijímať. Teda to, čo v minulosti sprítomňoval predovšetkým materský princíp. Dnes všetko môžeme mať pomerne lacno, bez veľkej námahy. A tak sa ocitáme v začarovanom kruhu, kedy chceme mať stále viac. Napriek tomu, že sa nám žije ľahšie ako ktorejkoľvek generácii pred nami, paradoxne sa aj sťažujeme oveľa viac ako tí pred nami. Menej si uvedomujeme to, čo by sme my mali dať. Prirodzene, koleso dejín nemožno otočiť smerom dozadu. Nie je možné vrátiť niekdajšie usporiadanie spoločnosti.

Ale mali by sme hľadať spôsob, ako tvorivo integrovať do života aj to, čo je povinnosťou – tak aby nám povinnosti, práca neboli len otroctvom, alebo naopak drogou. Aby sme našli to, čomu vieme

nielen žiť, ale čomu raz budeme vedieť aj zomierať. Dovolenky a autá samotné to nebudú. Ak to nájdeme, potom aj nás bude môcť naplniť úžas nad životom, vtedy aj my budeme vedieť vnímať Boha nanovo vo svojom vlastnom živote.

Viliam Arbet